

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Audiencia Provincial de Barcelona — Wykładnia art. 3 ust. 3 i art. 22 ust. 2 Konwencji w sprawie ujednoczenia niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego (konwencji montrealskiej) (decyzja Rady 2001/539/WE, Dz.U. L 194, s. 38) — Odpowiedzialność przewoźników lotniczych w zakresie przewozu lotniczego pasażerów i ich bagażu — Granice odpowiedzialności w wypadku zniszczenia, zagubienia, uszkodzenia lub opóźnienia bagażu

Sentencja

Artykuł 22 ust. 2 Konwencji o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego sporządzonej w Montrealu w dniu 28 maja 1999 r., podpisanej przez Wspólnotę Europejską w dniu 9 grudnia 1999 r. i zatwierdzonej w jej imieniu decyzją Rady 2001/539/WE z dnia 5 kwietnia 2001 r. w związku z jej art. 3 ust. 3 powinien być interpretowany w ten sposób, iż prawo do odszkodowania i granica odpowiedzialności przewoźnika w przypadku utraty bagażu mają zastosowanie również do pasażera, który dochodzi tego odszkodowania z tytułu utraty bagażu zarejestrowanego na nazwisko innego pasażera, o ile ów zagubiony bagaż rzeczywiście zawierał rzeczy pierwszego pasażera.

(¹) Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 listopada 2012 r. — Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-416/11 P) (¹)

(*Odwołanie — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty składających się na śródziemnomorski region biogeograficzny — Włączenie do wykazu terenu zaproponowanego przez Królestwo Hiszpanii — Teren obejmujący rzekomo strefę brytyjskich wód terytorialnych Gibraltaru i strefę morza pełnego — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt wyłącznie potwierdzający*)

(2013/C 26/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Ossowski, pełnomocnik, wspierany przez D. Wyatta, QC, i V. Wakefielda, barrister)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Recchia i K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)

Interwenient popierający Komisję: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: N. Díaz Abad i A. Rubio González, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) z dnia 24 maja 2011 r. wydanego w sprawie T-115/10 Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Komisji Europejskiej, którym Sąd uznał za niedopuszczalną skargę o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji 2010/45/WE z dnia 22 grudnia 2009 r. w sprawie przyjęcia

na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG trzeciego zaktualizowanego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, składających się na śródziemnomorski region biogeograficzny [notyfikowanej jako dokument nr C(2009) 10406], w zakresie, w jakim utrzymuje ona w wykazie obszar o nazwie „Estrecho Oriental” (ES6120032) zaproponowany przez Hiszpanię, który miałby obejmować strefę brytyjskich wód terytorialnych Gibraltaru i strefę morza pełnego

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.*
- 3) *Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 298 z 8.10.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 grudnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Rovigo — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Mdowi Sagorowi

(Sprawa C-430/11) (¹)

(*Przeźrenie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Dyrektywa 2008/115/WE — Wspólne normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich — Uregulowanie krajowe przewidujące karę grzywny, którą można zamienić na karę wydalenia lub karę aresztu domowego*)

(2013/C 26/23)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Rovigo

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Md Sagor

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Rovigo — Wykładnia art. 2, 4, 6, 7, 8, 15 i 16 dyrektywy 2008/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348, s. 98) oraz art. 4 ust. 3 TUE — Uregulowanie krajowe przewidujące karę grzywny w wysokości od 5 tys. do 10 tys. EUR na obcokrajowca, który nielegalnie wjechał na terytorium kraju lub nielegalnie na nim przebywał — Dopuszczalność uznania nielegalnego pobytu za występki — Dopuszczalność zastąpienia grzywny natychmiastowym wydaleniem na okres co najmniej pięciu lat lub karą ograniczenia

wolności („permanenza domiciliare”) — Zobowiązania państw członkowskich przed upływem terminu transpozycji dyrektywy

Sentencja

Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy interpretować w ten sposób, że:

- nie sprzeciwia się ona przepisom państwa członkowskiego takim jak te znajdujące zastosowanie w postępowaniu głównym, które przewidują w przypadku nielegalnego pobytu obywateli państw trzecich karę grzywny, którą można zamienić na karę wydalenia; oraz
- sprzeciwia się ona przepisom państwa członkowskiego, które w przypadku nielegalnego pobytu obywateli państw trzecich pozwalają na orzekanie kary aresztu domowego bez zagwarantowania, że wykonanie tej kary zakończy się z chwilą, gdy stanie się możliwe fizyczne odtransportowanie zainteresowanego poza granice wspomnianego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 25 z 28.1.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 6 grudnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Verhuizingen Coppens NV

(Sprawa C-441/11 P) (¹)

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Artykuł 81 WE i art. 53 EOG — Rynek usług w zakresie przeprowadzek międzynarodowych w Belgii — Porozumienie ogólne składające się z trzech porozumień szczególnych — Jednolite i ciągłe naruszenie — Brak dowodu na wiedzę uczestnika kartelu biorącego udział w jednym porozumieniu szczególnym o istnieniu pozostałych porozumień szczególnych — Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w całości lub w części — Artykuły 263 TFUE i 264 TFUE)

(2013/C 26/24)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet, S. Noë i F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Verhuizingen Coppens NV (przedstawiciele: J. Stuyck i I. Buelens, advocaten)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-210/08 Verhuizingen Coppens przeciwko Komisji, którym Sąd stwierdził nieważność art. 1 lit. i) i art. 2 lit. k) decyzji Komisji C(2008) 926 wersja ostateczna z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie postępowania na podstawie art. [81 WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.543 — Usługi w zakresie przeprowadzek międzynarodowych).

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-210/08 Verhuizingen Coppens przeciwko Komisji zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważności art. 1 lit. i) decyzji Komisji C(2008) 926 wersja ostateczna z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie postępowania na podstawie art. [81 WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.543 — Usługi w zakresie przeprowadzek międzynarodowych) w zakresie, w jakim w przepisie tym Komisja Europejska, nie ograniczając się do stwierdzenia udziału spółki Verhuizingen Coppens NV w porozumieniu w sprawie systemu fałszywych kosztorysów, zwanych „pozornymi kosztorysami”, od dnia 13 października 1992 r. do dnia 29 lipca 2003 r., uznaje tę spółkę odpowiedzialną za porozumienie w sprawie systemu kompensacji finansowych za odrzucone oferty lub za powstrzymanie się od złożenia ofert, zwanych „prowizjami”, i przypisuje jej odpowiedzialność za naruszenie jednolite i ciągłe.
- 3) Kwotę grzywny nałożonej na Verhuizingen Coppens NV w art. 2 lit. k) wspomnianej decyzji C(2008) 926 wersja ostateczna ustala się w wysokości 35 000 EUR.
- 4) Komisja Europejska zostaje obciążona, obok własnych kosztów, poniesionych zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym, dwiema trzecimi kosztów poniesionych przez Coppens w tych dwóch instancjach.
- 5) Coppens pokrywa jedną trzecią własnych kosztów poniesionych w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym.

(¹) Dz.U. C 331 z 12.11.2011.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 grudnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Société d'Exportation de Produits Agricoles SA (SEPA) przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-562/11) (¹)

(Rolnictwo — Rozporządzenie (EWG) nr 3665/87 — Artykuł 11 — Refundacje wywozowe — Wniosek o refundację dotyczący wywozu niedającego prawa do refundacji — Sankcja administracyjna)

(2013/C 26/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Société d'Exportation de Produits Agricoles SA (SEPA)

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas